

Sygn. akt X Ga 250/19

X Gz 133/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2020 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach X Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący	Sędzia Leszek Guza (spr.)
Sędziowie:	Sędzia Grażyna Urban Sędzia del. Agata Żuradzka - Stuglik
Protokolant	Agnieszka Demucha

po rozpoznaniu w dniu 26 czerwca 2020 r. w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa Ł. K.

przeciwko (...) S., (...) Spółce Jawnej w R.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda i zażalenia pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z 27 listopada 2018 r. sygn. akt VII GC 2487/18

- 1) oddala apelację powoda;
- 2) oddala zażalenie pozwanego;
- 3) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2.700,00 zł (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem kosztów w postępowaniu wywołanym apelacją powoda.

Sędzia Grażyna Urban Sędzia Leszek Guza Sędzia del. Agata Żuradzka - Stuglik

Sygn. akt X Ga 250/19 (X Gz 133/19)

UZASADNIENIE

Powód Ł. K. wniósł o zasądzenie od pozwanej S. S., (...) spółki jawnej w R. kwoty 22 258,95 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 30 czerwca 2013 r. i kosztów postępowania.

W uzasadnieniu wskazał, że spółka (...) zleciła pozwanej konserwację zbiorników na paliwo do nadzoru UDT na stacji paliw w W.. Pozwana wyczyściła dwa zbiorniki. Do zbiornika z olejem napędowym przedostawała się woda na skutek uszkodzenia uszczelki między włazem a pokrywą.

Pozwana wykonała skuteczną naprawę w okresie 14-15 kwietnia 2013 r. W związku z wadliwym wykonaniem zobowiązania przez pozwaną uszkodzeniu uległo 3983,33 litrów paliwa z tym, że 2360 litrów po cenie 5,59 zł brutto za litr, 1466 litrów po cenie 5,59 zł za litr, 157,33 litrów po cenie 5,54 zł za litr. Powód wywodził swoje roszczenie ze szkody jaką poniósł w związku z niewłaściwie wykonanym zobowiązaniem (art. 471 k.c.). Powód wskazał, że nabył wierzytelność na podstawie umowy przelewu z dnia 25 kwietnia 2013 r.

Na podstawie zarządzenia z dnia 4 lipca 2016 r. pozew zarejestrowano pod nową sygnaturą z datą 12 października 2015 r.

Nakazem zapłaty z dnia 6 lipca 2016 r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt V GNc 2238/16 Referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Opolu orzekł zgodnie z żądaniem pozwu. W dniu 31 sierpnia 2016 r. nakazowi zapłaty została nadana klauzula wykonalności.

Pozwana wniosła zażalenie na postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty, domagając się jego uchylenia i zasądzenia od powoda na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego. Tytułem opłaty od zażalenia uiściła 223,00 zł.

Sąd Okręgowy w Opolu, postanowieniem z dnia 11 stycznia 2017 r. uchylił postanowienie z dnia 31 sierpnia 2016 r. i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Opolu celem rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania zażaleniowego.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na jej rzecz zwrotu kosztów procesu.

Zarzuciła brak legitymacji procesowej czynnej powoda oraz podniosła zarzut przedawnienia roszczenia.

W uzasadnieniu wskazała, że na zlecenie (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. w lutym 2013 r. wykonała przegląd techniczny stacji paliw w W., a w marcu 2013 r. wykonała usługę przygotowania zbiorników paliwowych do rewizji wewnętrznej. Zaprzeczyła, że łączyła ją umowa z powodem lub jego poprzednikiem prawnym.

Podniosła również, że nie umocowała swojego pracownika M. Z. do podpisywania jakichkolwiek dokumentów w jej imieniu, w tym protokołów serwisowych. Odnosząc się do wydania jej przez spółkę (...) paliwa wskazała, że nastąpiło to w ramach umowy sprzedaży, lecz powód nie wykazał roszczenia i dodatkowo roszczenie z tego tytułu uległo przedawnieniu.

W piśmie z dnia 21 czerwca 2017 r. powód sprecyzował, że domaga się zasądzenie odsetek ustawowych za okres od 30 czerwca 2013 r. do 31 grudnia 2015 r. i odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r.

Jednocześnie zmodyfikował swoje stanowisko, opierając żądanie na art. 416 k.c. w związku z art. 430 k.c.

Odnosząc się do zarzutu braku legitymacji procesowej wskazał, że właścicielem uszkodzonego paliwa była spółka (...) i w jej majątku została wyrządzona szkoda.

Z protokołów reklamacyjnych oraz oświadczeń pozwanej i jej pracowników wynikało, że usługa została wykonana na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Pozwana wykonała naprawę po zgłoszeniu usterek przez spółkę (...). Przyznał równocześnie, że usługa została zlecona przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością, która w spornym okresie nie posiadała koncesji na obrót paliwami ciekłymi, lecz planowała przejść od spółki (...) obrót paliwami na stacji w W. i rozpoczęła starania o uzyskanie koncesji, czego przejawem było zlecenie pozwanej wykonania

czynności serwisowych. Zakwestionowała to, że roszczenie związane było z umową sprzedaży. Paliwo zostało wydane pozwanej w związku z koniecznością jego utylizacji jako odpadu ropopochodnego.

Na rozprawie w dniu 13 listopada 2018 r. pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia odszkodowawczego opartego na przepisach o odpowiedzialności za czyn niedozwolony, wyjaśniając jednocześnie, że nie kwestionuje swojej odpowiedzialności z tego tytułu. Natomiast powód zaprzeczył, aby doszło do przedmiotowej zmiany powództwa,

a podniesienie zarzutu przedawnienia stanowiło naruszenie zasad współzycia społecznego, gdyż pozwana nie kwestionowała swojej odpowiedzialności.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 27 listopada 2018 roku Sąd Rejonowy w Gliwicach oddalił powództwo i zasądził od powoda na rzecz pozwanej 3 840,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu swego wyroku wskazał Sąd Rejonowy, że ustalił, iż (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. (dalej E.) uzyskała koncesję na obór paliwami ciekłymi na stacji paliw w W. przy ul. (...) od dnia 17 maja 2013 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. (dalej V.) posiadała koncesję na obrót paliwami ciekłymi a stacji paliw w W. w okresie od 5 maja 2009 r. do 5 maja 2019 r. i prowadziła działalność na tej stacji w marcu i kwietniu 2013 r. Właścicielem paliwa znajdującego się w zbiorniku na olej napędowy na stacji w W. w marcu i kwietniu 2013 r. była spółka (...)

Na zlecenie spółki (...) pozwana wykonała przegląd techniczny stacji paliw w W. oraz przygotowała dwa zbiorniki paliw do rewizji wewnętrznej. Prace związane z przygotowaniem zbiorników paliw zostały odebrane przez T. G., prokurenta spółki (...). Za wykonanie przeglądu technicznego stacji w dniu 28 lutego 2013 r. pozwana wystawiła E. fakturę VAT (...) na kwotę 861,00 zł. Za przygotowanie zbiorników paliw do rewizji wewnętrznej w dniu 22 marca 2013 r. pozwana wystawiła E. fakturę VAT (...) na kwotę 3 075,00 zł

Po wykonaniu przez pozwaną usługi przygotowania zbiorników paliw do rewizji wewnętrznej do zbiornika na olej napędowy przedostawała się woda, o czym pozwana została poinformowana w dniu 8 kwietnia 2013 r. W dniu 9 kwietnia 2013 r. pozwana przeprowadziła prace naprawcze, w ramach których dokręcono 8 śrub i wkręcono jedną brakującą śrubę oraz wypompowano 2700 litrów zanieczyszczonego paliwa, z czego 700 litrów stanowiła woda i przelano 360 litrów paliwa celem wyczyszczenia systemu dystrybucji paliwa. Prace naprawcze nie przyniosły zamierzonego rezultatu i konieczne było ich powtórzenie. W dniu 14 kwietnia 2013 r. stwierdzono, że do zbiornika z olejem napędowym nadal przedostawała się woda. Tego samego dnia pracownicy pozwanej wypompowali 1766 litrów zanieczyszczonego paliwa, w tym 300 litrów wody, wyczyścili zbiorniki i przeprowadzili próbę ciśnieniową. Stwierdzono, że przyczyną dostawania się wody do zbiornika była nakrętka pozostawiona pomiędzy pokrywą a zbiornikiem, która uszkodziła uszczelkę. Nieszczelność usunięto. W dniu 15 kwietnia 2013 r. zalano zbiornik paliwem i wypompowano przez dystrybutor 157,33 litrów paliwa celem usunięcia paliwa zmieszanego z wodą. Protokoły serwisowe zostały podpisane przez T. G., prokurenta spółki (...) oraz M. Z., pracownik pozwanej.

Pozwana odebrała od spółki (...), 33 litrów oleju napędowego zanieczyszczonego na skutek nieszczelności zbiornika na paliwo.

Spółka (...) wystąpiła z roszczeniem odszkodowawczym do ubezpieczyciela pozwanej. Wniosek został rozpatrzony negatywnie.

W dniu 25 kwietnia 2013 r. (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w O. zawarła z powodem umowę cesji wierzytelności, której przedmiotem był przelew wierzytelności o wartości 39 063,06 zł, która miała przysługiwać spółce (...) wobec pozwanej z tytułu nienależytego wykonania umowy czyszczenia zbiorników paliwowych na stacji paliw w W..

Pismem z dnia 3 listopada 2014 r. powód zawiadomił pozwaną o zawarciu ze spółką (...) umowy cesji i wezwał pozwaną do zapłaty 39 063,06 zł w terminie do dnia 10 listopada 2014 r. Pozwana odmówiła zapłaty.

Powód zawiadomił pozwaną do próby ugodowej odnośnie do zapłaty odszkodowania w wysokości 39 036,06 zł w związku z wadliwie wykonaną usługą przygotowania zbiorników do nadzoru UDT na stacji paliw w W.. W dniu 13 maja 2015 r. Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach zawiadomił o wyznaczeniu terminu posiedzenia ugodowego na dzień 26 czerwca 2015 r.

Sąd Rejonowy wyjaśnił, że ustalił stan faktyczny na podstawie wskazanych powyżej dowodów, których autentyczność i treść nie była kwestionowana przez strony, a którym Sąd przyznał pełną moc dowodową.

Sąd uznał zeznania świadka T. G. za niewiarygodne w części dotyczącej tego, kto był stroną umowy o przygotowanie zbiorników do rewizji wewnętrznej. W tym zakresie zeznania świadka były sprzeczne z treścią dokumentów księgowych

w postaci faktur VAT nr (...) i VAT (...) wystawionych przez pozwaną spółkę (...) oraz oświadczeniem powoda zawartym w piśmie procesowym z dnia

21 czerwca 2017 r., w którym powód przyznał, że zleceniodawcą była spółka (...)

i że zlecenie było związane z procesem uzyskania koncesji przez spółkę (...).

Co więcej świadek nie był w stanie wyjaśnić dlaczego faktury zostały wystawione spółce (...), a nie spółce (...).

W pozostałym zakresie zeznania świadka T. G. Sąd pierwszej instancji uznał za wiarygodne, korelowały bowiem z innymi dowodami i nie były wewnętrznie sprzeczne. Mając powyższe na uwadze Sąd przyznał moc dowodową zeznaniom świadka tylko w tej części, w której były wiarygodne i między innymi na ich podstawie ustalił stan faktyczny.

Sąd oddalił wniosek powoda o zobowiązanie (...) Spółki Akcyjnej w S. do złożenia akt szkody, albowiem bezsporne było, że ubezpieczyciel pozwanej odmówił wypłaty odszkodowania. Z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie (pismo z dnia 17 czerwca 2013 r. k. 147) wynikało natomiast, jakie stanowisko przedstawiła pozwana w postępowaniu likwidacyjnym. Akta szkody nie były potrzebne dla rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności że powód nie wskazał innych faktów, które miałyby zostać udowodnione materiałami zgromadzonymi w aktach szkody.

Sąd pominął dowód z zeznań świadka M. Z., gdyż powód nie wskazał adresu świadka do dnia zamknięcia rozprawy, pomimo nałożonego na niego na rozprawie w dniu

5 kwietnia 2018 r. zobowiązania i pouczenia o skutkach braku wskazania adresu świadka. Poza tym przeprowadzenie tego dowodu w świetle wyników postępowania dowodowego było zbyteczne dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż fakt wadliwego wykonania usług przez pozwaną był w sprawie bezsporny w świetle oświadczenia pozwanej złożonego na rozprawie w dniu

13 listopada 2018 r., a fakt wyrządzenia szkody została udowodniona zgodnie

z twierdzeniami powoda innymi dowodami. Natomiast dowód z zeznań świadka był nieprzydatny dla ustalenia wartości szkody.

Sąd pominął dowód z przesłuchania stron, gdyż powód nie stawił się na rozprawie

w dniu 13 listopada 2018 r. pomimo prawidłowego wezwania i pouczenia o skutkach niestawiennictwa, a przesłuchanie tylko strony pozwanej naruszałoby zasadę równości stron

i było zbędne dla rozstrzygnięcia sprawy.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd pierwszej instancji zważył, że powód wywodził roszczenie z tytułu odpowiedzialności pozwanej za nienależyte wykonanie zobowiązania wobec spółki (...), co wynikało z treści pozwu, jak i oświadczenia pełnomocnika powoda złożonego na rozprawie w dniu 13 listopada 2018 r. Podstawą prawną roszczenia był przepis art. 471 k.c., w myśl którego dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Przesłankami warunkującymi odpowiedzialność w oparciu

o przywołany przepis są: a) szkoda wierzyciela w postaci uszczerbku majątkowego, b) zachowanie sprawcy w postaci niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania wobec wierzyciela, c) związek przyczynowy między nienależytym wykonaniem lub niewykonaniem zobowiązania a powstałą szkodą.

Pozwana wadliwie wykonała przygotowanie dwóch zbiorników paliwa do rewizji wewnętrznej na stacji paliw w W., co doprowadziło do zanieczyszczenia 3983,33 litrów oleju napędowego należącego do spółki (...).

Pozwana nie dopuściła się niewykonania lub nienależytego zobowiązania wobec spółki (...), gdyż pozwanej i spółki (...) nie wiązała umowa. Zleceniodawcą przeglądu technicznego stacji paliw w W. oraz przygotowania zbiorników paliw do rewizji wewnętrznej była spółka (...) i było to związane z wystąpieniem przez tą spółkę z wnioskiem o udzielenie koncesji na obrót paliwami na stacji paliw w W.. Fakt ten został przyznany przez powoda w piśmie z dnia 21 czerwca 2017 r. i był zgodny z twierdzeniami pozwanej, przedstawionymi między innymi na rozprawie w dniu 13 listopada 2018 r. w trakcie przesłuchania świadka T. G. (k. 239). Zgodne twierdzenia stron znajdowały także potwierdzenie w niekwestionowanych dokumentach księgowych oraz decyzji o przyznaniu koncesji spółce (...).

Powód nie wykazał również wartości szkody. Z materiału dowodowego wynikało wyłącznie to, jaka ilość paliwa została wypompowana ze zbiornika i zużyta w związku z usunięciem skutków nieprawidłowo wykonanej usługi. Nie zostało jednak wykazane jaką wartość miało to paliwo, gdyż powód nie przedstawił dowodów zakupu paliwa przez spółkę (...), ani nie zawniósł o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego. Dokument w postaci wydania zewnętrznego nr (...) nie był wystarczający do określenia wartości zanieczyszczonego paliwa.

Z uwagi na to, że nie zostały spełnione łącznie wszystkie przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej przewidziane w art. 471 k.c., pozwana nie ponosiła kontraktowej odpowiedzialności odszkodowawczej wobec powoda i jego poprzednika prawnego.

Powód, jako alternatywną podstawę prawną roszczenia wskazał przepisy odpowiedzialności za czyny niedozwolone. Zgodnie z art. 415 k.c., kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Przepis art. 430 § k.c. stanowi natomiast, że kto na własny rachunek powierza wykonanie czynności osobie, która przy wykonywaniu tej czynności podlega jego kierownictwu i ma obowiązek stosować się do jego wskazówek, ten jest odpowiedzialny za szkodę wyrządzoną z winy tej osoby przy wykonywaniu powierzonej jej czynności.

Zachowanie pozwanej przy przygotowaniu zbiorników paliw do rewizji wewnętrznej spełniało wszystkie przesłanki odpowiedzialności deliktowej, albowiem istniał normalny związek przyczynowy między zawinionym zachowaniem pozwanej a szkodą wyrządzoną spółce (...). Niemniej roszczenie powoda oparte na tej podstawie prawnej nie mogło zostać uwzględnione, gdyż powód nie wykazał wartości szkody, a ponadto powodowi nie przysługiwała wierzytelność o zapłatę odszkodowania za szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym. Przedmiotem umowy cesji zawartej między spółką (...) i powodem była wyłącznie wierzytelność o zapłatę odszkodowania za nienależyte wykonanie zobowiązania przez pozwaną, co wynikało zarówno z treści umowy, jak i zeznań świadka T. G.. Z uwagi na to, że spółce (...) nie przysługiwała wierzytelność z tytułu nienależytego zobowiązania, a przedmiotem przelewu nie były wierzytelności z innych tytułów, powodowi nie przysługiwała jakakolwiek wierzytelność względem pozwanej i powód nie posiadał legitymacji procesowej czynnej.

Zarzuty przedawnienia podniesione przez pozwaną były niezasadne.

Zgodnie z art. 442¹ § 1 k.c. roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się albo przy zachowaniu należytej staranności mógł się dowiedzieć o szkodzie

i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednakże termin ten nie może być dłuższy niż dziesięć lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Mając na uwadze, że poprzedniczka prawna powoda dowiedziała się o wyrządzeniu szkody w dniach

8 i 14 kwietnia 2013 r., to do przedawnienia powyższych roszczeń doszłoby odpowiednio

w dniach 8 i 14 kwietnia 2016 r. Powód skutecznie wniósł pozew w dniu 12 października 2015 r., tj. przed upływem terminu przedawnienia roszczenia o odszkodowanie z czynu niedozwolonego.

W tym miejscu podkreślić należy, że w dniu 21 czerwca 2017 r. powód nie wystąpił z nowym roszczeniem, opartym na przepisach o odpowiedzialności za czyn niedozwolony, obok lub zamiast roszczenia opartego na przepisie art. 471 k.c. Powód nie zmienił żądania pozwu – dalej domagał się odszkodowania, ani okoliczności faktycznych uzasadniających to żądanie. Wskazując nową podstawę prawną roszczenia powód nie uzupełnił podstawy faktycznej o nowe okoliczności.

Nie zostały zatem spełnione przesłanki z art. 193 § 1 k.p.c. i w sprawie nie doszło do przekształcenia przedmiotowego. Tym samym stwierdzić należało, że powództwo o zapłatę odszkodowania, niezależnie od przyjętej podstawy prawnej tego roszczenia, zostało wniesione w dniu 12 października 2015 r.

Powód nie wywodził roszczenia z umowy sprzedaży i wobec tego, zarzut przedawnienia roszczenia o zapłatę ceny był niezasadny.

Roszczenie o zapłatę odszkodowania nie uległo przedawnieniu przed wniesieniem pozwu do Sądu. W tej sytuacji zarzut nadużycia prawa podmiotowego przez pozwaną był niezasadny. Jednakże, gdyby doszło do przedawnienia roszczenia przed wytoczeniem powództwa, to zarzut nadużycia prawa podmiotowego nie zasługiwałby na uwzględnienie. Pozwana nigdy nie wywoływała u powoda lub jego poprzednika prawnego przekonania, że spełni świadczenie odszkodowawcze. W korespondencji stron kwestionowała roszczenie. Swoim zachowaniem nie przyczyniła się do podjęcia przez powoda decyzji o momencie wytoczenia powództwa. Wpływ na to, kiedy pozew został wytoczony miał tylko powód i ewentualne przedawnienie roszczenia byłoby konsekwencją jego opieszałości, a tym samym skorzystanie z zarzutu przedawnienia przez pozwaną nie naruszałoby art. 5 k.c.

Mając powyższe na uwadze, wobec tego, że nie zostały spełnione przesłanki z art. 471 k.c. i art. 415 k.c. w związku z art. 430 k.c., Sąd oddalił powództwo w całości.

Zgodnie z art. 98 k.p.c. strona przegrywająca proces jest zobowiązana zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Mając na uwadze, że powód uległ w procesie w całości, na podstawie art. 98 k.p.c. Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanej 3 840,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym:

2 400,00 zł tytułem wynagrodzenia adwokata przed sądem pierwszej instancji

(§ 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r.

w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu, tekst jednolity Dz.U. z 2013 r., poz. 461 w związku z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, Dz.U. z 2015 r., poz. 1800);

17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa;

223,00 zł tytułem opłaty sądowej od zażalenia na postanowienie o nadaniu nakazowi zapłaty klauzuli wykonalności;

600,00 zł tytułem wynagrodzenia adwokata w postępowaniu zażaleniowym przed Sądem Okręgowym w Opolu w związku z zażaleniem pozwanej na postanowienie

o nadaniu nakazowi zapłaty klauzuli wykonalności (§ 13 ust. 2 pkt 1 w związku z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r.

w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu, tekst jednolity Dz.U. z 2013 r., poz. 461 w związku z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, Dz.U. z 2015 r., poz. 1800);

600,00 zł tytułem wynagrodzenia adwokata w postępowaniu zażaleniowym przed Sądem Okręgowym w Opolu w związku z zażaleniem powoda na postanowienie

o przekazaniu sprawy do Sądu Rejonowego w Gliwicach (§ 13 ust. 2 pkt 1 w związku z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r.

w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu, tekst jednolity Dz.U. z 2013 r., poz. 461 w związku z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, Dz.U. z 2015 r., poz. 1800).

Jednocześnie wskazać należy, że brak było podstaw do ustalenia wysokości wynagrodzenia pełnomocnika pozwanej w wysokości 1 200,00 zł za udział w postępowaniu zażaleniowym przed Sądem Okręgowym w Opolu w związku z zażaleniem pozwanej na postanowienie

z dnia 31 sierpnia 2016 r. o nadaniu nakazowi zapłaty klauzuli wykonalności. Zgodnie

z § 13 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r.

w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu stawki minimalne wynosiły za prowadzenie spraw w postępowaniu zażaleniowym przed sądem okręgowym - 25% stawki minimalnej, a jeżeli w pierwszej instancji nie prowadził sprawy ten sam adwokat - 50% stawki minimalnej, w obu wypadkach nie mniej niż 60 zł. Wprawdzie zażalenie na postanowienie z dnia 31 sierpnia 2016 r. było pierwszą czynnością dokonaną przez pełnomocnika pozwanej, niemniej ustalenie należnego wynagrodzenia następowała dopiero

w orzeczeniu kończącym postępowanie przy uwzględnieniu przebiegu całego procesu. Pełnomocnik pozwanej, który występował w postępowaniu zażaleniowym, prowadził także sprawę przed sądem pierwszej instancji i dlatego należne było wynagrodzenie za prowadzenie postępowania zażaleniowego w wysokości 25% stawki minimalnej, tj. 600,00 zł.

Pozwana wniosła zażalenie na postanowienie zawarte w pkt 2 wyroku zawierające orzeczenie o zwrocie kosztów, w części, w której Sąd I instancji nie orzekł zgodnie z żądaniem pozwanej zawartym w zażaleniu z dnia 8 grudnia 2016 roku na postanowienie Sądu Rejonowego w Opolu, Wydział V Gospodarczy z dnia 31 sierpnia 2016 roku, co do nadania klauzuli wykonalności, i wniosła o:

- zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej, ponad kwotę orzeczoną w punkcie 2 przedmiotowego wyroku, dodatkowej kwoty 600,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu,

- zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej zwrotu kosztów niniejszego postępowania odwoławczego (zażaleniowego), w tym kosztów zastępstwa adwokackiego w tym postępowaniu, według norm przepisanych,

Pozwana zarzuciła zaskarżonemu postanowieniu naruszenie następujących przepisów o postępowaniu cywilnym:

- art. 98 § 1 i § 3 k.p.c., poprzez ich niepełne zastosowanie,

- § 13 ust. 2 pkt 1 w związku z § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (dalej zwanego „rozporządzeniem z 2002 roku”), poprzez ich nieprawidłowe zastosowanie.

Wskazała, że Sąd I instancji jednakże nieprawidłowo ustalił w tej samej wysokości, czyli w wysokości 25% stawki minimalnej wynikającej z rozporządzenia z 2002 roku wartość kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu wywołanym zażaleniem na klauzulę wykonalności. Sąd ten nie wziął pod uwagę tego, iż w pierwszej instancji, czyli w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego w Opolu, Wydział V Gospodarczy, prowadzonym pod sygn. akt V

GNC 2238/16, pozwana nie korzystała z pomocy adwokata, nie mając pełnomocnika w ogóle. Pozwana skorzystała z pomocy adwokata dopiero na etapie zażalenia na klauzulę wykonalności. Wobec tego należało przyjąć do orzeczenia o kosztach postępowania wywołanego zażaleniem na klauzulę wykonalności, zresztą przegranego przez powoda, za § 13 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia z 2002 roku wartość 50% stawki minimalnej ustalonej na mocy § 6 pkt 5 rozporządzenia z 2002 roku, gdyż sprawy w pierwszej instancji nie prowadził ten sam adwokat, a wręcz, nie prowadził jej żaden adwokat. Zatem zwrot na rzecz pozwanej od powoda kosztów tego postępowania zażaleniowego winien zostać ustalony zgodnie z żądaniem pozwanej zawartym w zażaleniu na klauzulę wykonalności w kwocie 12.000 zł, gdy tymczasem Sąd 1 instancji zasądził pozwanej od powoda jedynie kwotę 600,00 zł.

Od wyroku apelację wniosła strona powodowa, która zaskarżyła wyrok w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił powód:

- naruszenie art. 207 k.p.c. w związku z art. 217 k.p.c. w związku z art. 6 k.c. poprzez bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego powoda o przeprowadzenie dowodu z akt szkodowych STU E. Hestia dotyczących szkody nr (...) z dnia 08.04.2013r, a to dla ustalenia zakresu szkody i przedstawionego przez pozwaną spółkę przebiegu szkody podmiotu zlecającego konserwację i przygotowanie zbiorników znajdujących się na stacji paliw w W. do inspekcji przez Urząd Dozoru Technicznego w 2013 roku, co w konsekwencji przełożyło się na wynik postępowania;

- art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 328 § 2 k.p.c. poprzez w istocie pominięcie w rekonstruowaniu stanu faktycznego treści dokumentów, mimo ich formalnego powołania, takich jak : protokołu czyszczenia zbiorników, protokołów serwisowych nr 11 i 12 z dnia 15.03.2013r; protokołu serwisowego z dnia 9.04.2013 roku; protokołu reklamacyjnego z dnia 14.04.2013 roku; protokołu serwisowego z dnia 14.04.2013 roku z usunięcia awarii wykonanej usługi z dnia 14-15 marca 2013 roku; protokołu z dnia 15 kwietnia 2013 roku, wydania zewnętrznego z dnia 15 kwietnia 2013 roku, z których to dokumentów wprost wynikało kto był rzeczywistym zlecającym czyszczenie zbiorników paliwa znajdujących się na stacji paliw w (...) sp. z o.o., a nadto wprost wynikała ilość i wartość zniszczonego paliwa na skutek wykonania wadliwej usługi czyszczenia zbiorników;

- naruszenie przepisów postępowania, a to art. 233 § 1 k.p.c. poprzez bezzasadne zdyskredytowanie w części dowodu z zeznań świadka T. G., które to zeznania odpowiadają treści zgromadzonej w sprawie dokumentacji tj.: protokołów czyszczenia zbiorników nr 11 i 12 z dnia 15.03.2013 roku, protokołu serwisowego z dnia 09.04.2013 roku; protokołu reklamacyjnego z dnia 14.04.2013 roku; protokołu serwisowego z dnia 14.04.2013 roku z usunięcia awarii wykonanej usługi z dnia 14-15 marca 2013 roku; protokołu z dnia 15 kwietnia 2013 roku, wydania zewnętrznego z dnia 15 kwietnia 2013 roku, a mimo to sąd I instancji w zakresie ustalenia rzeczywistego zleceniodawcy umowy o przygotowanie zbiorników do rewizji wewnętrznej Sąd bezzasadnie (albowiem z pominięciem przytoczonych dokumentów) uznał zeznania T. G. za niewiarygodne, a co niewątpliwie miało wpływ na wynik postępowania.

- naruszenie przepisów postępowania, a to art. 233 § 1 kpc w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. poprzez ustalenie, iż podpisany przez strony dokument w postaci wydania zewnętrznego nr (...) nie był wystarczający do określenia wartości paliwa, mimo podpisania go przez strony określenia w nim ilości i wartości zniszczonego paliwa, a co niewątpliwie miało wpływ na wynik postępowania.

Stawiając te zarzuty powód wniosł o :

- dopuszczenie dowodu z akt szkodowych S. (...)E. (...) (ul. (...), (...)-(...) S.) dotyczące szkody nr (...) z dnia 08.04.2013r.;

- zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 22258,95 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 30 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty i kosztami postępowania;

- ewentualnie wniosł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, jako że Sąd dokonując wadliwych ustaleń faktycznych nie rozpoznał istoty sprawy.

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o jej oddalenie w całości i zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania odwoławczego.

Ponadto wniosła o dopuszczenie dowodów z dokumentów - akt wskazanego przez pozwaną postępowania administracyjnego prowadzonego przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki i zażądania tych akt na rozprawę.

Sąd Okręgowy zważył:

Zarówno apelacja jak i zażalenie nie zasługiwały na uwzględnienie.

Apelacja powoda nie zasługiwała na uwzględnienie bowiem zarzuty w niej podniesione nie były uzasadnione.

Podzielić należy bowiem w całości stanowisko Sądu Rejonowego, że powód nie wykazał podstaw odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanej gdyż nie wykazał aby cedenta z pozwaną łączyła umowa, z nienależytego której te odpowiedzialność wywodził.

Podkreślić należy, że ciężar dowodu spoczywał w tym zakresie wyłącznie na powodzie.

Powód zaś temu ciężarowi nie sprostał.

Sąd Okręgowy w całości podziela w tym zakresie prawidłowe ustalenia Sądu Rejonowego.

Prawidłowo ustalił ten Sąd, że zleceniodawcą przeglądu technicznego stacji paliw w W. oraz przygotowania zbiorników paliw do rewizji wewnętrznej była spółka (...).

Słusznie wskazał, że fakt ten został przyznany przez powoda w piśmie z dnia 21 czerwca 2017 r. i był zgodny z twierdzeniami pozwanej, przedstawionymi między innymi na rozprawie w dniu 13 listopada 2018 r. w trakcie przesłuchania świadka T. G.. Zgodne twierdzenia stron znajdowały także potwierdzenie w niekwestionowanych dokumentach księgowych oraz decyzji o przyznaniu koncesji spółce (...).

Odnosząc się zaś do zarzutów apelacji dodać tutaj należy, że fakt, iż osoby zatrudnione przez cedenta lub uprawnione do jego reprezentacji uczestniczyły w odbiorach nie przesądza o tym kto zawarł umowę.

W tym zakresie istotniejsze jest, że pozwana złożyła niekwestionowane faktury wystawione na inną osobę i przede wszystkim to, że w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji okoliczność, iż zleceniodawcą prac była spółka (...) był przyznany przez powoda w piśmie z dnia 21 czerwca 2017 r.

Dlatego słusznie Sąd Rejonowy uznał, że powód nie sprostał obowiązkowi wykazania, że roszczenie wynikające z nienależytego wykonania umowy w ogóle powstało.

Wbrew twierdzeniom apelacji nie było podstaw do czynienia w tym zakresie zarzutów Sądowi Rejonowemu niezasadnego odmówienia dopuszczenia dowodu z akt szkodowych S. (...) wskazanych w piśmie z dnia 21 czerwca 2017 r. skoro w tym samym piśmie powód przyznajże usługę objętą sporem zleciła spółka (...).

Dlatego również Sąd Okręgowy oddalił wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z tych akt szkodowych.

Biorąc pod uwagę omówione wyżej okoliczności, Sąd Okręgowy oddalił również wniosek dowodowy złożony w odpowiedzi na apelację. Wniosek ten był spóźniony, a przede wszystkim dotyczył okoliczności prawidłowo ustalonych przez Sąd Rejonowy zgodnie ze stanowiskiem pozwanego. Stąd prowadzenie tego dowodu było niecelowe.

Odnosząc się do pozostałych zarzutów apelacji wskazać należy, że słusznie uznał Sąd Rejonowy, iż powód nie wykazał wysokości poniesionej szkody.

W tym zakresie prawidłowo wskazał Sąd pierwszej instancji, iż z materiału dowodowego wynikało wyłącznie to, jaka ilość paliwa została wypompowana ze zbiornika i zużyta w związku z usunięciem skutków nieprawidłowo wykonanej usługi ale materiał ten nie pozwalał uznać, że powód wykazał jaką wartość miało paliwo. Słusznie podniósł tutaj Sąd Rejonowy, iż powód nie przedstawił dowodów zakupu paliwa przez spółkę (...), ani nie zawnioskował o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego.

Sam dokument w postaci wydania zewnętrznego nr (...) nie był wystarczający do określenia wartości zanieczyszczonego paliwa, gdyż brak podstaw do przyjęcia, że osoba podpisana na tym dokumencie była uprawniona do złożenia w imieniu pozwanej oświadczenia w omawianym zakresie. Osoba ta nie była uprawniona do czynienia ustaleń w zakresie wysokości szkody, czy wręcz do jej uznania.

Słusznie zaś wskazał Sąd Rejonowy na brak obiektywnych dowodów na okoliczność tego jakiej wysokości szkodę poniósł cedent.

Biorąc powyższe pod uwagę i uznając zarzuty apelacji za nieuzasadnione, zgodnie z art. 385 k.p.c. apelacje powoda oddalono.

Za nieuzasadnione należało uznać zażalenie pozwanej.

Przypomnieć trzeba, że zażalenie dotyczyło wyłącznie orzeczenia o kosztach postępowania wywołanego zażaleniem na klauzulę wykonalności i nieprzyjęcia przez Sąd Rejonowy stawki zgodnej z § 13 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia z 2002 roku w wysokości 50% stawki minimalnej ustalonej na mocy § 6 pkt 5 rozporządzenia z 2002 roku, gdy w ocenie pozwanej sprawy w pierwszej instancji nie prowadził ten sam adwokat, a wręcz, nie prowadził jej żaden adwokat.

To stanowisko skarżącej nie było uzasadnione.

Słusznie bowiem wskazał Sąd pierwszej instancji, że w niniejszej sprawie brak było podstaw do ustalenia wysokości wynagrodzenia pełnomocnika pozwanej w wysokości 1 200,00 zł za udział w postępowaniu zażaleniowym przed Sądem Okręgowym w Opolu w związku z zażaleniem pozwanej na postanowienie z dnia 31 sierpnia 2016 r. o nadaniu nakazowi zapłaty klauzuli wykonalności. Słusznie wskazał, że sprawę w postępowaniu zażaleniowym prowadził ten sam adwokat który prowadził sprawę.

Fakt, że zażalenie było pierwszą czynnością tego pełnomocnika nie ma zaś tutaj znaczenia.

Na marginesie należy dodać, że zgodnie z § 11 ust. pkt 13 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu stawki minimalne wynosiły w sprawach o zaopatrzenie tytułu egzekucyjnego w klauzulę wykonalności - 60 zł, zaś zgodnie z § 13 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia stawki minimalne za prowadzenie spraw w postępowaniu zażaleniowym przed sądem okręgowym wynosiły - 25% stawki minimalnej, a jeżeli w pierwszej instancji nie prowadził sprawy ten sam adwokat - 50% stawki minimalnej, w obu wypadkach nie mniej niż 60 zł.

Przyznana stawka nie jest niższa niż ustalona zgodnie z tymi przepisami.

Biorąc powyższe pod uwagę i opierając się na art. 385 k.p.c. w związku z art. 397m § 2 k.p.c. zażalenie pozwanej oddalono.

O kosztach postępowania wywołanego apelacją orzeczono zgodnie z art. 98 k.p.c. zasądzając je na rzecz pozwanej, jako strony wygrywającej sprawę w instancji.

Na koszty poniesione przez pozwaną w postępowaniu wywołanym apelacją złożyły się: wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 4 050 zł, którego wysokość ustalono na podstawie § 2 pkt 5 w zw. z §10 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych stanowiące 75% stawki minimalnej z uwagi na wstąpienie do sprawy na tym etapie nowego pełnomocnika.

O kosztach postępowania zażaleniowego nie orzekano z braku stosowanego wniosku pełnomocnika pozwanego.

Sędzia Grażyna Urban Sędzia Leszek Guza Sędzia Agata Żuradzka - Stuglik